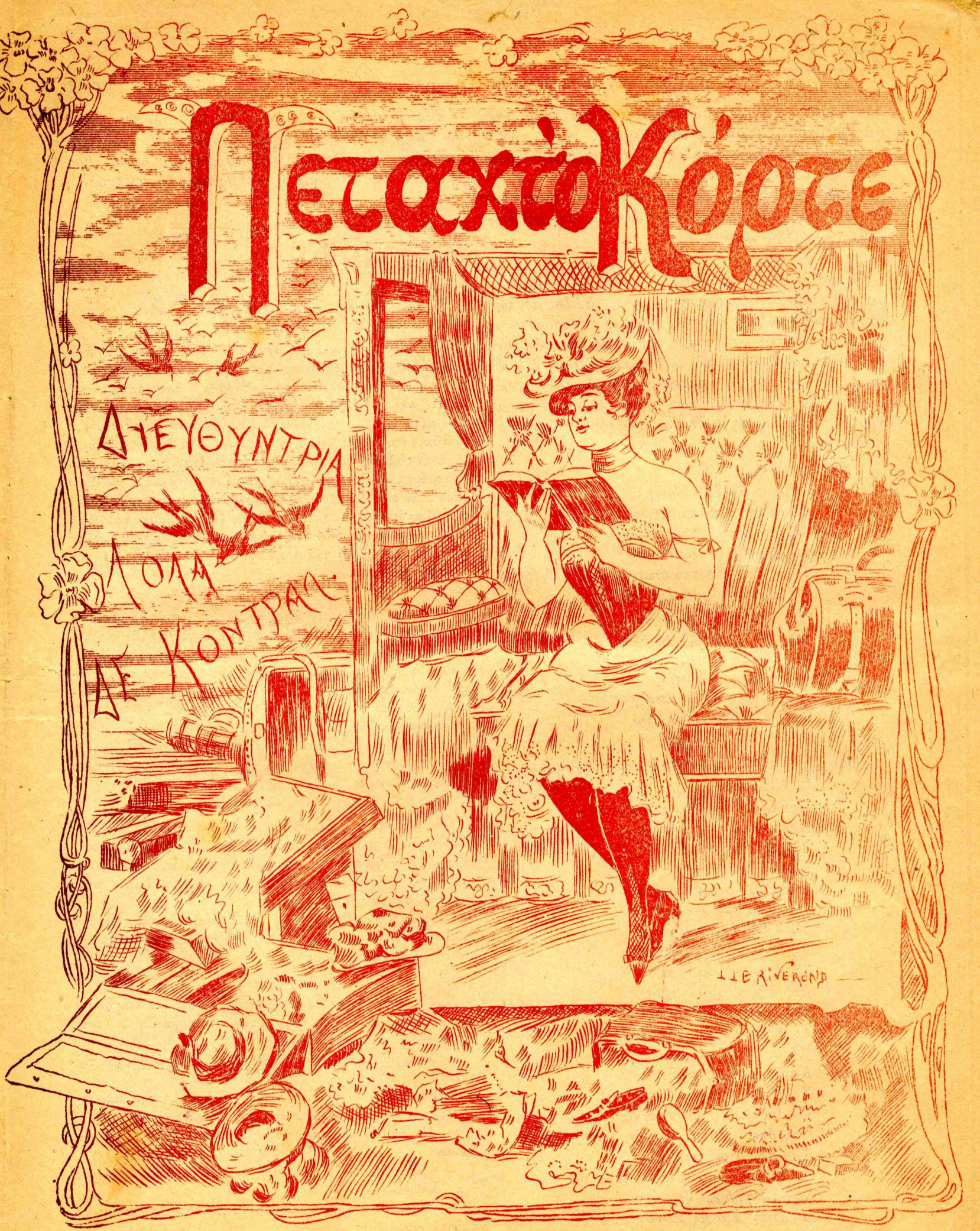

Πεταχιά Κόρτε

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΛΟΓΙΑ

ΑΕ ΚΟΝΤΡΑΣ

'Από τὰ λουτρά γυρίζει
 Στην παλμά της τὴ φωνά
 'Από τὴν ἀρχὴ ν' ἀρχίσῃ
 Τὴν παλμά της τὴ δουλειά.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΣ ΗΛΘΟΝ ΤΑ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΙΑ ΧΕΛΙΔΩ-
Μνάκια τῆς Πρωτευούσης μας, οἱ Φοιτηταί, ποῦ
μας φεύγουν, ποῦ μεταναστεύουν, κάθε καλο-
καίρι εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἔλαβεν ἡ πόλις μίαν
νέαν ζώην καὶ κίνησιν.

Ἦρχισαν πάλιν τὰ ραντεβοῦ, αἱ συνεντευ-
ξοῦλες, αἱ διασκεδάσεις, τὰ γλέντια, τὰ ραβασά-
κια, τὰ κρυφομλήματα.

Ἔνας ἐκ τῶν Φοιτητῶν, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε φτιά-
σει μὲ τὴν σπητονοικοκυρά του, ἀλλὰ μὲ τὴν
ὁποίαν τὰ ἐχάλασε ὀλίγας ἡμέρας προτοῦ ἀνα-
χωρήσει διὰ τὴν ἐπαρχίαν του, διότι ἐκατάλαβεν
αὐτὴ ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ αἰσθήματα ἦσαν διὰ τὰ
μὴ πληρῶνῃ νοῖκι, ἐνθυμηθεὶς τὴν ὥραϊαν ἐκεί-
νην ἐποχὴν καὶ θέλων τὰ ἐπαναλάβῃ τὰς σχέσεις
προτοῦ ἔλθῃ, τῆς ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἔμμετρον
ἐπιστολήν :

Ἀγάπη μου χρυση,

Ἐμεῖς ἂν ἐμαλώσαμε
Πάλιν θ' ἀγαπηθοῦμε
Πάλιν μαζὶ θὰ σμιζοῦμε
Πάλιν θὰ τὰ εἰποῦμε
Πάλιν θάρθῶ στὸ σπῆτι σου...
Μέσα στὴν ἀγκαλιά σου
Θὰ πέφτῶ ὅπως ἄλλοτε
Νὰ πέρνω τὰ φιλιὰ σου
Κ' ὅσα φιλιὰ μοῦ δίνεις σὺ
Διπλάσια θὰ δώνω
Καὶ τακτικὰ, ἀγάπη μου,
Τὸ νοῖκι θὰ πληρῶνω

Καὶ ἡ χρυση τ' ἀγάπη τοῦ ἀπήντησε :

* Ἐλαβα τὸ γράμμα σου,
Πουλάκι μου ξενητεμένο,
Καὶ φέτος εἰς τὸ περσινὸ
Τὸ ἴδιο σπῆτι μένω.
Ἄλλὰ τί ἀτυχία,
Ἀγάπη μου, γιὰ σένα
Ὅλα τὰ δωμάτια
Τὰ ἔχω νοικιασμένα.
Τὸ ἀπὸ κάτω μπροστινὸ
Τὸ ἔχω ἐνοικιάσει
Εἰς ἓνα νέο μαραγκὸ
Τὸν Μαστραναστάση.
Τὸ δ' ἀποπίσω, μάτια μου,
Ὅπου πολὺ σ' ἀρέσει,
Κάθεται ἓνας ποῦνε
Σὲ δημοσία θέσι.
Τὰ δύο ἄλλα μπροστινὰ
Ποῦ δυὸ ἐξώστιας ἔχουν
Δυὸ παλαιοὶ νοικάτορες
Κ' ἐφέτος τὰ κατέχουν,
Σοῦ τὰ γράφω δὲ αὐτὰ
Μὲ λύπη καὶ μὲ πόνο
Ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ζήσοῦμε
Μαζὴ κι' αὐτὸν τὸν χρόνο.
Ὅσο διὰ τὰ νοῖκια
Ἐμένα δὲ μὲ νοιάζει...

Αὐτὰ τραβᾷ ὅποια
Ἔχει καὶ τὸ ... νοικιάζει.

ΤΩΡΑ ΛΟΙΠΟΝ μὲ τὴν ἀφιξίν τῶν Φοιτητῶν
θὰ λάβῃ καὶ τὸ «Πεταχτὸ Κόρτε» μας νέαν ζώην
καὶ χάριν, τὴν ὁποίαν σκορπᾷ παντοῦ ὅπου εὐρί-
σκεται καὶ ὑπάρχει ἡ νεότης καὶ τὸ σπῆτις.

Μ ὦ ψ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ

Ὁ κύριος Μπόλικος ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώ-
πους. Ἀνθρώπος ποῦ ἐκυττοῦσε μόνον τὴν δουλίτσα του.
Τὸ βράδυ μόλις ἐκλείνει τὸ κατὰστημά του ἐπήγαινε στὸ
σπῆτι καὶ ἀφοῦ ἔτραγεν μαζὴ μὲ τὴν γυναικοῦλα
του, μὲ ἔμμορφη καὶ νοστιμοῦλα, ἔβριζε τὰ γυλιὰ του καὶ
ἐδιάβαζε ἐφημερίδα, ἐνῶ ἡ γυναικοῦλα του ἐσυζητοῦσε διά-
φορα ζητήματα μὲ τὸν κύριον Νίκο, ἓναν ὑπάλληλον τοῦ
σιδηροδρόμου, εἰς τὸν ὁποῖον χάριν οἰκονομίας τοῦ εἶχον
ἐνοικιάσει ἓνα δωμάτιο. Ὁ κύριος Νίκος ἦτο πολὺ καλὸς
νέος. Τοῦ ἤρεσκε καὶ αὐτοῦ ἡ ἡσυχία ζωὴ, δι' αὐτὸ ἐπροτίμα
ἀντὶ νὰ τρέχῃ ἔξω ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ τὸν ἓνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον
φίλον του νὰ περνᾷ τῆς βραδυῆς του εἰς τὸ σπῆτι, μὲ τὴν
οἰκογένεια Μπόλικου.

Ὁ κύριος Μπόλικος, ἀφοῦ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα, ἐ-
πήγαινε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀφήνων τὴν συζυγόν του μὲ τὸν κύ-
ριον Νίκο νὰ τελειώσουν τὴν συζήτησίν των.

Ἄλλως τε ὁ κύριος Νίκος εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν πνευματι-
κὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μικροῦ Γιάγκου, τοῦ πενταετοῦς μονά-
κριθου υἱοῦ τοῦ κ. καὶ τῆς κυρίας Μπόλικου, ὁ ὁποῖος μετὰ
τὸ φαγητόν, κάθε βράδυ, ἐμελετοῦσε τὸ μάθημά του, τὸ
ὁποῖον θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν καλὸν φίλον τῆς οἰκογενείας, ὁ
ὁποῖος εἶχε τὴν καλοσύνην καὶ τὸν κόπον νὰ ἀναλάβῃ μίαν
τοιαύτην φροντίδα.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε ἀπεφασίσθη παρὰ τῶν
συζύγων νὰ ἐγγραφῇ ὁ υἱὸς των, ὁ ἀγαπητός των Γιάγκος,
τόρα ποῦ ἤρχισαν τὰ μαθήματα εἰς τὸ Δημοτικὸν σχο-
λεῖον, διὰ ν' ἀπαλλάξουν καὶ τὸν κύριον Νίκον μιᾶς
τοιαύτης ὀχληρῆς φροντίδας...

Πράγματι λοιπὸν προχθὲς τὴν πρωΐαν ὁ καλὸς πατὴρ
ἔλαβε τὸν υἱὸν του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀνεχώρησε νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὸ σχολεῖον νὰ τὸν ἐγγράψῃ.

Μόλις ὁμοῦς κατῆλθε τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας καὶ ἤνοιξε
τὴν ἐξώθυραν νὰ ἐξέλθῃ εἶδεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του κρε-
μαμένα δύο τεράστια κέρατα !

— Ποῖος μασκαράς νὰ τάβαλε, ἐψιθύρισεν ὠχρὸς ἐκ τῆς
ὀργῆς.

Καὶ ὁ μικρὸς Γιάγκος, ὁ ὁποῖος εἶδε τὰ κέρατα καὶ ἤ-
κουσε τοὺς λόγους τοῦ μπαμπᾶ του, τοῦ ἀπαντᾷ :

— Ἢ μαμαῦ, μπαμπᾶ μου, μὲ τὸν κύριον Νίκο στὰ
βάλανε.

— Ποῦ τὸ ξέρεις, παιδί μου, τὸν ἐρωτᾷ ἤδη κάτωχρος
ὁ κ. Μπόλικος.

— Τὸ ἔλεγον, χθὲς τὸ βράδυ, μπαμπᾶ. Τὸ ἤκουσα μὲ
ταυτιά μου.

— Τί ἔλεγον ;

— Νὰ ὅτι σοῦ ἔχουν βάλει τὰ κέρατα !

— !!!.....

Ὁ Ἀριστερὸς Ψάλτης

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΡΕΤΗ

Κι' αυτός κι' αυτή σχεδόν παιδιά,
 αλλά καλοφτιασμένα
 παίζανε τήν κολοφωτιά
 μιά 'μέρα τὰ καυμένα
 κορτά σὲ μιὰ φωτιά.

— Προσέξτ' ἡ Ἀρετὴ φωνεῖ,
 μὴν πάρετε φωτιά,
 γιατί ἡ φωτιὰ πολὺ ποιεῖ...
 προσέξετε παιδιά
 πολὺ ἀπ' τὴ φωτιά.

— Προσέχουμε, τῆς λέν' αὐτά,
 κι' ἀρχίζουμε τὰ ἴδια,
 γιατί ἦσαν βλέπετε γλυκὰ
 ἐκεῖνα τὰ παιχνίδια
 ἄν κι' ἦτανε φωτιά.

Μὰ ἔξαφρα, ... ἀναποδιά!
 γλυτρούνε τὰ καυμένα
 καὶ πέφτουν μέσα στὴ φωτιὰ
 τὰ δρό μας χαυδεμμένα
 κι' ἐπήρανε φωτιὰ.

Καὶ τότε εἶδα πράγματα
 σπουδαῖα καὶ τρατὰ
 πέφτ' ἡ Αἰλιὴ ἀνάσκελα
 κι' ὁ Νίκος τὴν πλακώνει.

Κι' ἡ ΑΡΕΤΗ μὲ κλάματα
 ἀπέλυδα, δεινά,
 τοὺς στέφει μὲ δύο φάσκελα!
 ἀλλὰ καὶ ... καμαρώνει!

Ἐνῶ συγχρόνως θλιβερὰ
 τοῦ λέγει:— Δὲν σὰς τῶλεγα...
 ἐγὼ ἢ δυστυχής!

Κι' αὐτὰ τῆς λέγουν μὲ χαρὰ:
 — Δὲν εἶναι ὅπως τῶλεγεσ ...
 δοκίμασε νὰ 'δῆς.

*Ὡ αἰσχος! κράζ' ἡ ΑΡΕΤΗ
 τί ἤκουσα! τοῖς λέγει,
 καὶ φέγγει παίρνει τὰ βουρὰ!...
 Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τί,
 ὅπερ τὸν ῥοῦν τῆς φλέγει
 τῆς λέγει καὶ γυρνᾷ

Καὶ σκέπτεται καὶ μειδιᾷ
 καὶ μὲς στὸ ῥοῦ τῆς λέγει
 ἐνῶ συγχρόνως δηλιᾷ,
 ἀλλὰ χωρὶς νὰ κλαίγη.

— Μὴν ἔχουν δικηο τὰ παιδιά
 κι' εἶμαι ἐγὼ κουτῆ;!
 κι' αἰσθάνεστε μέσ' στὴν καρδιά
 μιὰ σφύξι δυνατῆ! . . .

Καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ
 τρέχει νὰ δοκιμάσῃ
 τὴν τύχη τῆς κι' αὐτῆ.
 Η ΣΩΦΡΩΝ ΑΡΕΤΗ

Σ ν ζ à ρ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Μὲ ὅλα τὰ γεράματα
 Πούχεις, κυρὰ Μαριά,
 Ἔμαθα πὼς πεθαίνεις
 Γιὰ ... μουσταλευριά

Τὴν τρῶς .. καὶ τὴν γλυκάδα τῆς
 Αἰώνια ποθεῖς,
 Ἄφ' οὗ γραφτό σου ἦτανε
 Νὰ μὴν ὑπανδρευθῆς.

Μ' ἀπ τὴν πολλὴν κατάχρησι
 Φοβοῦμαι ἢ κοιλιά σου
 Μήπως ... πριδθῆ καὶ εὔρεις,
 Κυρὰ μου, τὸν .. μπελιά σου.
 Ὁ Ἐφεδρείας

ΜΟΥ ΤΑΒΑΛΕΣ

Σὲ μία δοῦλα
 — ὁδὸς Μ. Ἀλεξάνδρου —

Εἶσαι κομμάτι μπάνικο
 γεμάτη εὐμορφάδα
 Σὲ εἶδα εἰς τὸ πλυσταριὸ
 ποῦ ἔκανες ... μπουγάδα! . . .

Καὶ ὅταν μαζί τὰ εἶχαμε
 σοῦ εἶπα:— Σὲ λατρεύω...
 Κ' ἐσὺ ἐμένα ν' ἀγαπᾷς
 Τοῦτο μόνον γυρεύω...

Μὰ σύ, κυρὰ, μοῦ ... τάβαλες
 ἔμαθα τὰ ... κερατά!
 Ἄφ' οὗ τοῦ δίπλα σου μανάδη
 τρῶς τὰ ... ξυλοκέρατα! . . .
 Δοχίας

ΝΑ ΜΗ ΣΟΥ ΚΑΚΟΦΑΙΝΕΤΑΙ

Τῆ δεσποινίδι Ε.
 — Ὁδ. Ἀναπαύσεως-Μεταξουργεῖον —
 Ἔμαθα πὼς μοῦ θύμωσες
 τὴν περασμένη Πέφτη
 Στὸ «Κόρτε» γιατί ἔγραψα
 Π' ἐσπασες τὸν καθρέφτη.

Αὐτὰ δὲν ἦσαν τίποτε
 Ἀπέναντι τῶν ἄλλων...
 Μοῦ ἔγραψαν αἱ φίλαι σου
 Παίξεις ῥόλον μεγάλου

Καὶ ἀγαπᾷς, μοῦ λέγουνε,
 Ἔνα ἀμαξηλάτη...
 Καὶ ἕναν ἄλλον ὑπάλληλον,
 Ἄφροτό μου κομμάτι.

Πρὸς δὲ κ' ἕνα πεταλωτῆ,
 Ἄλλ' ὅμως δέκανεά!...
 Πράγματα πολὺ ἄσχημα
 Γιὰ μία τέτοια νέα!

Ἐὰν σοῦ κακοφαίνεται
 Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει,
 Ἄφου ὅλη ἡ γειτονιά,
 Κοπέλλα μου, μὲ ξέρει. . .

Δοχίας

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

— Μηνιαία Ἐπιθεώρησις —
 Σκάνδαλα ἐπὶ σκανδάλων
 Μήρας σκανδαλιάρης,
 Τῆς τιμῆς προδότῆς
 Ἄστατος, ζηλιάρης.

Πᾶσις τῶν Θεάτρων
 Φτώχεια φοβερὰ
 Κ' οἱ ἠθοποιοὶ μας
 Παίζουν... ταμπούρᾷ.

Μεσοβασίλειά
 Σπητοοικοκυρᾷς
 Ἐκλειψίς τοῦ ἔρωτος
 τοῦ γέλοιοι, τῆς χαρᾷς.

Πτώχεισις τοῦ Πενειοῦ
 Πράγματα τ α κ τ ι κ ᾶ
 Πώλησις στὰ μπακάλικα
 Τοῦ «Φλέρτ» μὲ τὴν ὀκᾶ.
 Ὁ Ἰψεν.

ΑΝ ΘΕΛΗΣ

— Τῆ Φούλα μου —

* Ἄν θέλῃς εἰς τὸ σπῆτι σου
 Νᾶρχουμαι κάθε βράδυ
 Γιὰ νὰ τὰ λέμε καὶ οἱ δυὸ
 Στῆς γύρτας τὸ σκοτάδι

Πάψε νὰ ἔχῃς λαχριντὶ
 Μὲ τὸν χορδρὸ μπακάλη
 Γιὰτὶ τὴν ἔχει, Φουλὰ μου,
 Αὐτὸς πολὺ μεγάλη

Τὴν ἐπιτηδιότητα
 Καὶ θὰ σοῦ καταφέρῃ
 Δουλιὰ ὅτου καθόλου,
 Φῶς μου, δὲν σὲ συμφέρει.
 Τὸ Τσαρκιομάκι.

ΣΤΗΝ Δίδα Ρ. Ζ.

— Ὁδὸς Πειραιῶς —

* Ἦθελε νὰ ἔξερᾷ, κυρὰ,
 Τί σοῦχω καμωμένα
 Καὶ κάθεσαι στῆς φίλες σου
 Καὶ λὲς κακὸ γιὰ μένα;

Καὶ ἄν δὲν σοῦ τὴν ἔκατα
 Τὴν χάρι ποῦ μοῦ εἶπες,
 Νὰ σοῦ βουλῶσω δηλαδὴ
 Τῆς δυὸ ἐκαῖνες τρῦπες

Ποῦ σ' ἀνοιξαν στὸ σπῆτι σου
 Ὁ Νίκος μὲ τὸν Λιά...
 Κυρὰ μου, ἐγὼ ἄφησα
 Τὴν πρώτη μου δουλιὰ.

* Ἄν θέλῃς ὅμως μᾶστορα
 Γιὰ νὰ σοῦ τῆς βουλῶσω
 Τρέξε στὸν Παῦλο καὶ αὐτὸς
 Θὰ σοῦ τῆς διορθώσῃ...

Ὁ Μαστρανδρέας

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Ἐφεδρείας

Ἡ κοπέλλα ἡ μικρὴ
Ντροπαλὴ, ντροπαλὴ
Ἐνα νέον καρτερεῖ
Νὰ τῆς δώσῃ τὸ φιλί
Τὸ φιλί, τὸ φιλί
Ποῦ τὸ ἀγαπᾷ πολὺ.

Ἡ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ ΚΙΚΗ

— ὁδὸς Ἑομοσ —

Ντύνεται βιαστικῆ
Ἡ καλὴ μας ἡ Κικὴ
Ἐνωρίς, πρωτὶ—πρωτὶ,
Στὴ δουλειὰ διὰ νὰ πάη,..
Νὰ προφθάσῃ ν' ἀνταμώσῃ
Καὶ τὸ Νῆκο π' ἀγαπᾷ...

— Τοῦ κάκου ζιτῶ νὰ ἔλθω εἰς ρῆξιν μαζί
ταυ, Νίνα μου, καὶ εὖρω ἀφορμὴν. Τοῦ κά-
κου γυνιάζω... Τοῦ κάκου θυμώνω... Τοῦ
κάκου...
— Τότε αὐτὸς θὰ ἔχει μεγάλην ὑπομονήν.
— Μεγάλην. Γαϊδουρινήν. Νίνα μου γαϊ-
δουρινήν.

— Ἐπιμένεις λοιπόν, κόρη μου, νὰ τὸν
πάρῃς αὐτὸν τὸν ἄθλιον, τὸν παραλυμένον ;
— Ἀχ! ναί, μπαμπούκη μου. Μοῦ ἔχει
μεταδώσει ὄλο τὸ πάθος ποῦ
ἔχει δι' ἐμέ στὰ στήθη του. Ἀχ! τρελλαί-
νομαι δι' αὐτόν.

Ἡ πόρτα τώρα θὰ ἀνοίξῃ
 Νὰ μῆ ἐκεῖνος, ποῦ περιμένει,
 Γιαυτὸ τὴν βλέπετε σαυτὴ τὴ στάσι
 Κι' ἔτσι νὰ ἦναι... μισογδυμένη.

Η Δὲς Ε. Ν.

— Ὁδὸς Σίνα —

Ἐνῶ αὐτὸς μὲ λιγωμένο
 Μάτι στέκεται καὶ τὴν κυττάζει
 Ἐκεῖνος μὲ χάρμα καὶ φιλίᾳ
 Τὴν... τσέπῃ τοῦ ἀδιάζει,

Τί καλὸ ποῦνε κορίτσι
 Ἡ μικροῦλ ἡ Ἐλένη
 Πάντα ὁ νοῦς της στὴ δουλειά...
 Νὰ κοπέλλα προ-κομμένη

Ἐκεῖνος: — Τώρα πλέον δὲν ἀνίκεῖς
 εἰς τὸν σύζυγόν σου, ἀνάκεις εἰς ἐμέ. Ἄμα
 βλέπεις καὶ ἐπιμένει νὰ τοῦ γυρίσης τὰ ὀπί-
 σθια καὶ νὰ μὴν τοῦ λέγῃς μιὰ.

Ἐκεῖνη: — Ἄμ' αὐτὸ θέλει καὶ αὐτὸς...

Π Ε Τ Α Χ Τ Ο Κ Ο Ρ Τ Ε

ΑΡΝΟΥΒΩ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΟΤΡΙΑ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΛΟΛΑ ΔΕΚΟΝΤΡΑΛ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

63 — ΟΔΟΣ ΣΟΛΩΝΟΣ — 63

*Ετησία συνδρομή Δραχ. 5.—*Εξάμηνος Δραχ. 3.—Διά τὸ *Εξωτερικὸν Φρ. χρ. 6.

Τὴν Ἀρχισύνταξιν τοῦ φύλλου ἀνέλαβεν ὁ ἀποφυλακισθεὶς ἀγαπητὸς ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ: — Ἦνεις δὲν εἴμεθα κατὰ τοῦ δανείσματος τοῦ φύλλου. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀγαπητοὺς ἀγοραστὰς μας καὶ τὰς χαριτωμένας ἀγοραστρίδας μας νὰ δίδουν τὸ φύλλον μας εἰς ὄσους τοὺς τὸ ζητοῦν νὰ τὸ διαβάσουν, διότι εἶνε κρῖμα ἕνα τέτοιο ἀριστουργηματάκι νὰ μὴν τὸ διαβάσουν ὅλοι. Πρέπει νὰ τὸ ἀπολαμβάνουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν μίαν δεκάραν νὰ τὸ ἀγοράσουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΠΕΤΑΧΤΟΥ ΚΟΡΤΕ,"

— ΑΘΗΝΑΙ

— Τὴν ὥραίαν σου καρτ-ποστάλ ἔλαβον φίλε **Δοχία Ἄρ.** Εἶσαι χρυσὴ καρδιά καὶ ἐγὼ θυσιάζομαι διὰ τοιαύτας φιλικὰς καρδίας. Ὅτι θέλεις νὰ μοῦ γράψης καὶ θὰ δημοσιεύωνται εὐχαρίστως.

— Τὰ βλέπεις δημοσιευμένα, φίλε **Γείτονα Π. Π.**

— ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

— Ἐγέλασα καὶ ἐγὼ, ἀγκητό μου **Μαγκόπαιδο**, μὲ τὴν χονδροειδῆ δικαιολόγησιν τοῦ κ. Πετεινοῦ, διότι ἔκαμε τὸ φύλλον του ὀκτασέλιδον. Ἐσπασε, λέει, ἡ πλάκα τοῦ λιθογραφείου!! Μήπως ἕνα λιθογραφεῖον δὲν ἔχει καὶ ἄλλην λιθογραφικὴν πλάκα; Μήπως ἐὰν δὲν ἔχη δὲν ὑπάρχουν ἄλλα λιθογραφεῖα νὰ ἔχουν; Τῶν κ.κ. Λεβαντῆ καὶ Πόλλι, τοῦ κ. Στάγγελ, τοῦ κ. Παπαχρυσάνθου εἶνε λιθογραφεῖα ἀντάξια τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Διατί δὲν πηγαίνει νὰ ἐκδώσῃ εἰς αὐτὰ τὸ φύλλον του; Ἀλλὰ τόσον πτωχὸς εἶνε ὁ κ. Ρουφογάλης, εἰς τὸ λιθογραφεῖον τοῦ ὁποῦ ἐκτυπῶνται τὸ «Φλέρτ», ὥστε νὰ πάρῃ δανεικὰς 400 δραχμὰς ἀπὸ τὸν Πετεινόν, τὸν ὁποῖον ἀπειλεῖ ὁ σπητονοικοκύρης του νὰ τοῦ κἀνῃ ἔξωσιν τῶν γραφείων του, διότι τοῦ χρεωστῆ δὲν ἔξομε κι' ἐμεῖς τόσα ἐνέικια, διὰ νὰ παραγγεῖλῃ πλάκα εἰς τὴν Εὐρώπῃν; Δὲν τὸν ἐγνωρίζαμεν τὸν κ. Ρουφογάλην, διὰ πτωχόν. Ἐὰν ἐπτώχουνε τώρα, ἀναμφιβόλως θὰ ἐπτώχουνε διότι ἐκδίδει εἰς τὸ λιθογραφεῖόν του τὸ «Φλέρτ». Τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται. Ἄμ τὰ καταβλήθῃνα χρήματα διὰ τὴν πλάκα τοῦ Λιθογραφείου ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων! Ἄς ἐξοφλήτῃ εἰς αὐτὸ ὁ διευθυντὴς τοῦ «Φλέρτ» ὅσα τῷ ὀφείλει καὶ κατόπιν θὰ ἴδωμεν ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ βάλῃ τὸ Πρακτορεῖον στὸ χέρι ὄχι 400 δραχμ. ἀλλ' ἔστω καὶ 40. Μὰ τί νομίζει, φίλε μου, αὐτὸς ὁ Πετεινός; Τί νομίζει; Ὅτι ὁ κόσμος τρώει ἄχυρα;

— Ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη, φίλε **Καρδιοθήρα**. Τὰ διὰ τὸ «Πεταχτό» τὰ βλέπεις δημοσιευμένα.

— Ὅτ' εἴμεθα πάντοτε εἰς τὰς διαταγάς σου, φίλτατε **Ξενύχτη**. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὰς γνωρίσωμεν, ἀφ' οὗ εἶσθε φίλος φίλου μας.

— ΕΠΑΡΧΙΑΙ

— Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου φίλε **Ὀπισθοδρομικὴ** (Καρδίτσαν), ὅτι μοῦ γράφεις θὰ δημοσιευθῶσιν εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὲ τὴν σειρὰν των. Δύνασθε νὰ γράφετε τακτικά, ἀλλὰ γεγονότα ἐξηκριβωμένα.

— Τὴν συστημένην ἐπιστολὴν σου ἔλαβον, ἀγαπητὴ φίλε **Γ. Κ.** (Μελιγαλά). Τὸ φύλλον θὰ σὰς ἀποστέλεται τακτικά. Ἀπόδειξις ἀπεστάλει. Φρόντισε, φίλτατέ μοι, καὶ περὶ τῆς ἐγγραφῆς καὶ ἄλλων συνδρομητῶν αὐτόθι.

— Ἀγαπητέ μοι **Ἰππόδα** τῆς **Βιοπάλης** (Κυπαρισσία). Ἐλαβον τὴν βραχεῖαν σου ὁ δρισμὸς σου «Τί ἐστὶ Ἐθως» μοῦ ἤρσεν δι' αὐτὸ καὶ τὸν δημοσιεύω ὡς βλέπεις:

Γεννητέσιος ὀρμῆ
Αἰτία τῆς κοσμογονίας
Ἀκολασίας ἀφορμῆ
Ἐμπόριον εὐδαιμονίας
Συναλλαγὴ τῶν καρδιῶν
Αἰτία παραξένων γάμων
Καὶ ἀπαπάδων κηδεῶν
Σπουδῆς ἐκτροπῶσεων καὶ μᾶμων.

*Ἀλλὰ καὶ ὁ δρισμὸς «Τί ἐστὶ Τιμὴ» εἶνε καλός. Τὸν δημοσιεύω καὶ αὐτόν.

Εἶνε πρόφασις εἰς τοὺς φονεῖς
Ὄνομα εἰς τοὺς δασκάλους
Πέμπτη ἐντολὴ εἰς τοὺς γονεῖς
Στὴ λῆγν προῖκα συνδρομῆ
Στὸν ἔμπορο ἢ ἀξία
Εἰς τὰς δυστρόπους ἀφορμῆ
Στὸν ἔρωτα ἢ θυσία.

— Λοιπὸν **Βιγκλα Τρινάσου**; Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε; Ἄνυπομονῶ νὰ μάθω.

— Φίλτατέ μοι **Γιάννη Πατρινέ**, (Πάτρας). Ἀναμένω Προχθὲς σοῦ ἔγραψα ταχυδρομικῶς.

— Ἀγαπητέ μοι **Γιαρούμπη** (Πάτρας). Σοῦ ἔγραψα ταχυδρομικῶς. Φρόντισον δι' ὅ,τι σοῦ γράφω. Ἀναμένω.

— Χαίρετε **Γιάννης Μάγκας.**

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ: — Φίλτατε **Γιάννη Μάγκα**. Βλέπων ὅτι τὸ «Φλέρτ» ὑβρίζει ἄνευ αἰτίας ὑμᾶς, ἔπαυσα διὰ τοῦτο νὰ γράφω εἰς αὐτὸ καὶ ἀπὸ σήμερον καὶ ἐφεξῆς θὰ πέμπο πρὸς ὑμᾶς, ἅτινα εὐαρεστοῦμενοι τὰ δημοσιεύετε εἰς τὸ φίλτατον «Πεταχτό Κόρτε».

Ἀθῆναι 23 Σεβρίου 1904.

Ἄλθαιμῆνης,

Προβλοὶ ἐξ ἔρωτος. — Δὲν εἶνε μόνον ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Φλέρτ», ὁ ὁποῖος φαντάζεται ὅτι ἔχει σπήτια στὴν Ἀθῆνα, ὅτι τὸν ἀγαποῦν ὅλα τὰ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι ἡ περιουσία του ἀνέρχεται εἰς ἕνα ἑκατομμύριον—μηδενικῶν—ὅτι ἀγοράζει στοιχεῖα εἰς ὅποιο τυπογραφεῖο πάει νὰ βγάλῃ τὸ φύλλον του, ὅτι πληρώνει 400 δραχμὰς διὰ νὰ φέρουν ἀπὸ τὸ Γάμ—Τοῦμ λιθογραφικὰς πλάκας, —καὶ ἔτυχε νὰ σπάσῃ κατὰ διαβολομένην σύμπτωσιν εἰς τὴ μέση ἀκριβῶς ἡ πλάκα ὥστε νὰ βγῇ τὸ φύλλον του μισθ—καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ κολλήσῃ πουθενά γιὰ γαμπρὸς, ἀλλὰ εἶνε καὶ δύο ἀκόμη εἰς τὸ κλεινὸ μας Ἄστου.

Ὁ κύριος Νικολάκης εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, μόνον ποῦ ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε μονόφθαλμος. Ἐχει καὶ αὐτός, σὺν τὸν Πετεινόν, ἕνα σπήτάκι καὶ εἶνε... καθηγητὴς τῶν Ἀνθέων. Φορεῖ ζακέ καὶ πωλεῖ ἄνθη εἰς τοὺς δρόμους. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ κατ' οὐδένα λόγον ἐὰν δὲν ἔχει ἡ κόρη τὴν ὁποίαν θὰ πάρῃ σύζυγον 100 χιλιάδας προῖκα, ἐὰν δὲν εἶνε δακτάλα, ἐὰν δὲν ξέρῃ γαλλικὰ καὶ ἐὰν δὲν γνωρίζῃ πιάνο.

Ὁ Ἀποστόλης — τὸ συμπλήρωμα τῆς τριάδος ταύτης— εἶνε καὶ πατριώτης. Αὐτὸς ἡγάπη μίαν νέα δὲν γνωρίζω καὶ ἐγὼ πόσα ἑκατομμύρια προῖκα, ἔχουσαν. Ἀλλὰ ἕνας φθονερὸς —ποῦ εἶχεν ἀναλάβῃ τὰς διαπραγματεύσεις—τὰ ἔκαμε θάλασσα καὶ ἡ κόρη ὑπανδρεύθη ἄλλον.

Τώρα ὁμως τὸν ἀγαπᾷ μία νέα εἰς τὸν Πειραιᾶ ὅπου ἔχει 500 ἑκατομμύρια καὶ μία ἄλλη ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθῆνας, ποῦ ἔχει 20 χιλιάδας. Δὲν γνωρίζω ὁμως ποῖα ἀπὸ τὰς δύο νὰ προτιμήσῃ διότι ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου καὶ τὰς δύο.!!...

Ἀκούσατε τώρα τί θὰ κἀνῃ ἐὰν πάρῃ ἐκείνην ποῦ ἔχει τὰ 500 ἑκατομμύρια.

— Ὅτ' ἀδύση 2 ἑκατομμύρια ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου.

— Ὅτ' ὑπανδρεύσῃ 10 χιλ. κορίτσια εἰς ἃ θὰ δώσῃ 1000 δρ. προῖκα ἐκάστῃ.

— Διὰ τῶν γάμων τούτων θὰ ἔβῃ βουλευτὴς.

— Καί, καί, καί... ἔχει τόσα ὑψηλὰ σχέδια καὶ μεγαλεπιβούλους ιδέας, ὥστε ὑπερβαίνει καὶ τὸν Πετεινόν.

ΠΕΤΑΧΤΟ ΚΟΡΤΕ

— ΑΘΗΝΑΙ

* * Σάν τὰ χιόνια, δεσποινίς Κούλα. Λοιπόν ἀπὸ τὴν Πλάκα τώρα εἰς τὰ ... Ἀναφιώτικα ! !..

— Ἐξοχα ! Καὶ ὁ γωνιαῖος μπακάλης τρίβει τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρά του.

* * Ἄμ' καὶ λιγάκι ντροπὴ ἔμμοφονιέ μου Σ. Ν. (ὁδὸς Γιατράκου).

— Δὲν στέκει νὰ κάθῃσαι γδυτός στὴν πόρτα σου καὶ νὰ γελοῦν μὲ σένα οἱ διαβάται ;

* * Δὲν μοῦ λές καλὴ μου γέρο, ὑψηλὴ μὲ τὰ γυαλιὰ (ὁδὸς Ἰάσωνος) ἔρωτες μὲ κορίτσια θέλεις ;

— Δὲν κυττάς καυμένε τὰ γεράματά σου ;

— Ἄν τὸ μάθη ἢ γυναικὰ σου. . .

* * Πᾶνε τὰ 3 φραγκάκια, φίλε Δ. Κοτομ. Σοῦ τὰ ἔφαγαν, μανθάνω.

— Ἄν τὸ μάθη τὸ κορίτσι σου ἀλλοίμονο σ' ἐσέ.

— Ὁ ἄχης φασαρίες.

* * Τοῦ κάκου, φίλε Γ. Γ. (Στοὰ Λιζιέρη), ἐρρίχθηλες χονδρικῶς τῆς μαυροφορας (Ἐβραϊκά).

— Αὐτὴ, φίλε μου, ἀγαπᾷ ἄλλον. Ἐνα λοχίαν.

* * Καλὴ μου, φίλε Κ. Λ. (Βατραχονῆσι), πῶς πᾶνε τὰ ραντεβοῦ μὲ τὴν μαυροφορα χῆρα Δ. Κ. ἐπάνω στὸ βουνὸ κάθε βραδάκι ;

— Σὰς ἐπῆραν ὅμως χαμπάρι καὶ δὲν ἀνακατεύομαι δι' ὅ,τι γίνη..

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

* * Ἦρχισαν τὰ μαθήματα τοῦ Ἀρσακείου, καλὴ μου ἀρσακειὰς Ε. Κ. (ὁδὸς Κολοκοτρώνη), καὶ μὲ αὐτὰ ἤρχισεν καὶ ἡ διάβασίς σου ἀπὸ τὴν ὁδὸν Τσαμαδοῦ.

— Πολὺ ἀγαπᾷς αὐτὴν τὴν ὁδὸν. Διατί ἄρά γε ;

— Εἶμαι περίεργον νὰ μάθω.

— Ἡ φίλη σας Ἰφιγένεια δὲν βλέπω νὰ σὰς συνοδεύει ;

— Διατί τάχα ;

* * Μανθάνω καλὴ μου Μαρίκα Κ. (ὁδὸς Καραϊσκού), ὅτι οἱ ἀπεσταλμένοι τοὺς ὁποίους ἀπέστειλες εἰς τὸν πρῶτον ἑραστήν σου Ἄν. Καρ. δὲν ἔφεραν κανέν ἀποτέλεσμα.

— Σὲ πληροφορῶ, κορίτσι μου, ὅτι ἐπέταξε πλέον τὸ πουλί.

— Σ' ἔλησμόνησε τελείως.

— Τώρα τὰ ἔχει ψῆσει μὲ μίαν εἰς τὴν Κων(σταντινούπολιν).

— Ὡστε μὴν ἐλπίζης τοῦ κάκου.

— ΕΠΑΡΧΙΑΙ

* * Εὐμορφὴ μου μοδίστα Ἄννα (Βόλος), τί μανθάνω ; Τὰ παίζεις μὲ τὸν Ν. Ν ;

— Ἄλλὰ αὐτὸς εἶνε κορίτσι μου, ὑπανδρευμένος.

* * Εἶσθε μανθάνω, καλαὶ μου μοδίσται Ε.Μ. καὶ Β.Α. (Λεβάδειαν), τὸ κέντρον τῶν συνεντεύξεων ἐκάστην Κυριακὴν.

— Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι δὲν θ' ἀργήσητε πολὺ νὰ τὰ βρῆτε σκοῦρα...

* * Διατί, καλὴ μου δεσποινίς Α. (Φιλιατρά), εἶσαι τόσον περίεργος καὶ ζητᾷς πληροφορίας διὰ τὸν Φ., ἐὰν ἔχη περιουσίαν ;

— Δὲν σοῦ φτάνει ὁ ἴδιος ;

* * Σὲ συγχαίρω, δεσποινίς Μ. (Τρίπολιν). Καλὰ τοὺς συγυρίζεις τοὺς διαφόρους κορτάκηδες.

— Πρόσεχε ὅμως, διότι ὁ μικρὸς Ν. θὰ σὲ ἀλώσῃ...

* * Μοῦ γράφουν, καλὴ μου Νοτ. (Ζευγολατιῶ), ὅτι ἐπίτηδες τὸ κάνεις καὶ σηκώνεις τὸ φουστανάκι σου.

— Μὰ μπορεῖ νὰ σοῦ εἴπῃ κανεὶς ὅτι δὲν κάνεις καλά, ἀφ' οὗ ἔχεις τόσες ὠραίας γάμπες ;

* * Τί τὴν κυττάς, τί τὴν κυττάς, φίλε Πανχυριώτη (Ζευγολατιῶ), τὴν δεσποινίδα, δὲν εἶνε γιὰ τὰ δοντια σου.

— Ἄδικα χάνεις τὸν καιρὸν σου.

* * Καλὴ μου μοδιστροῦλα Κατίνα Α. (Βόλον), μανθάνω ὅτι τὰ ψήνεις μὲ τὸν Α. Κ.

— Τακτικὰ δὲ πηγαίνετε εἰς ἐξοχικὰ καφενεῖα καὶ πέρνετε τὸν ἀέρα σας.

— Ἄλλὰ δὲν μοῦ λές τὸν Σ. Κ. τί τὸν πέρνετε μαζῆ σας ; Γιαὶ παληκαρᾷ ;

* * Βρὲ Δ. Ψ. (Ζάκυνθον), δὲν κυττάζεις πρῶτα τὰ μοῦτρά σου στὸν καθρέπτη καὶ ὕστερα νὰ ζητήσης τὸν ἔρωτα τῆς Α. ;

— Ἄφ' οὗ βλέπεις πῶς δὲν σὲ θέλει τί τὴν πέρνεις ἀπὸ πίσω ;

— Ἄλλὰ δὲν ξέρεις ὅτι πρωτῆτερα τὰ ἔπαιζε μὲ τὸν Κ. ;

* * Πειράζεις, μανθάνω, τὴν δεσποινίδα Στελ., φίλε Α. Γ. (Λαμῖαν).

— Εἶνε ἀλήθεια ;

* * Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ συχνάζης, φίλε Ι. Β. (Λαμῖαν), εἰς τὴν παρὰ τὸν φόρον ὁδόν.

— Διότι δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῆ.

* * Καὶ σύ, καλὸ μου παιδί Γ. Γ. (Λαμῖα), νὰ μὴν περναῖς ἀπὸ τὴν ὁδὸν Παλαιολόγου.

— Διότι ἔφυγεν ἡ ἀγάπη σου.

* * Καλὴ μου παιδαγωγὸς (Λάρισσα), πῶς πᾶνε τὰ ραντεβοῦ σου μὲ τὸν δεκανέα τοῦ πεζικοῦ ;

— Ἄλλὰ πολὺ ἀργὰ τὰς διδέτε εἰς τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

* * Δὲν μοῦ λές, καλὴ μου δεσποινίς Μ. Τ. (Βόλον), ποῖον ἀγαπᾷς ἀπὸ τοὺς ἑραστὰς μὲ τοὺς ὁποίους νταραβερίζεσαι ;

— Νομίζω ὅτι προτιμᾷς περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν Π. Π. Ἐτσι δὲν εἶνε ;

* * Δὲν κάνεις καλά, καλὴ μου δεσποινίς Ε.Κ. (Βόλον), νὰ κάνης τόσο φανερά τὰ ραντεβοῦ σου μὲ τὸν Δ. Σ.

— Προσεῖατε ὅμως διότι σὰς ἐπῆραν χαμπάρι ὅλη ἡ γειτονιά.

* * Τί μανθάνω, δεσποινίς Κ. Φ. (Λαμῖα) ; Ἐγκατέλειψες τὸν δεκανέα Ζ ;

— Δὲν ἔκαμες καλά, κορίτσι μου.

* * Καλὴ μου μοδιστροῦλα Ἄννα (Βόλον), πῶς πᾶνε τὰ ραντεβοῦ σου μὲ τὸν Θ. Β ;

— Καὶ ἡ μαμά σου τί λέγει ;

* * Δὲν κάνεις καλά, βρὲ μπακάλη Γρηγόρη (Βόλον), νὰ πειράζης τὰ μικρὰ δουλικὰ.

— Τὸ ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος. Στὸ τέλος ὅμως θὰ πάθης καμμιά δουλειά. Ὡσει... προσεχε.

* * Au revoir λοιπόν, ἀγαπητοί μου καὶ ἀγαπηταί μου, καὶ τὴν ἄλλην Πέμπτην μὲ χίλια φιλιὰ.

Τὸ «Πετχτό Κόρτε»

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ὁλοι γνωρίζομεν τὸ μέγα ἐμπορικὸν Γραφεῖον Ὁρολογίων τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΩΠΟΥΛΟΥ

εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλευρῶς τῶν μηχανῶν Σίγγερ. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. **Σπηλιωπούλου** ἀληθῶς εἶνε μοναδικὸν ἐν Ἀθήναις. Ὁρολόγια σπανίας ἀκριθείας περὶ τὴν ὥραν καὶ ἐπάγλου τέχνης, εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς. Πρωτοφανές... Κατάστημα τῆς μόδης, κατάστημα διὰ τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς. Ὁρολόγια ἐξοχα ὄλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν συστημάτων.

Ἡ ΛΙΑΗ μαλώσασα με τὸν Ντιντὶ ἐτοιμάζει τὰ ρούχά της νὰ χωρίσῃ.
 Πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν :— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μοῦ ἀρνηθῇ. . . Τί ἐνόμωσεν ὅτι θὰ
 τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ τὴν κάνῃ ; . . Δὲν μὲ ξέρει φαίνεται. . . Καὶ τί ; Μιὰ τὸσον δὲ μικρὴ
 χάρι !. . Νομίζει τάχατε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ εἶρω ἄλλον νὰ μοῦ κάνῃ ὅ,τι θέλω καὶ κρόθυμα -
 πρόθυμα μάλιστα ;